

Milan Jenčík

Zdivočelé Sudety

Nový pohled
na dramatický rok 1938

Mladá fronta

Zdivočelé Sudety

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Milan Jenčík

Zdivočelé Sudety – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milan Jenčík

Zdivočelé

Sudety

Nový pohled
na dramatický rok 1938

Mladá fronta

Milan Jenčík

Zdivočelé

Sudety

Nový pohled
na dramatický rok 1938

© Milan Jenčík, 2018

ISBN 978-80-204-4952-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5117-0 (ePDF)

Obsah

Úvod	9
Stráž obrany státu na stráži československé demokracie	21
Nástupové plány československé armády	103
Československá armáda v západních Čechách v roce 1938	119
Dobová svědectví o dramatických událostech 1938	221
Souhrnné porovnání lidských ztrát v prostoru Železná Ruda – Aš na podzim 1938	257
Nezapomínáme	265
Dohra	279
Galerie – opevnění	295
Galerie – panoramata	317
Galerie – mapy	327
Chronologie hlavních událostí	343
Zdroje informací, použitá literatura	349

Nástup agresivní nacistické diktatury v Německu v první polovině třicátých let minulého století byl hlavním podnětem pro politické vedení československého státu k přijetí řady opatření, které měly dopad na chod země i na ozbrojené složky.

Úvod

Třicátá léta byla érou diktátorů. Jména jako Mussolini, Franco, Salazar či Stalin jsou dodnes obecně známa, ač každý reprezentoval něco jiného a užíval jiných metod k prosazení svých cílů. Existovali však i minidiktátoři typu Antanase Smetony v Litvě, dnes již dávno zapomenutí mimo rámec svých zemí. V Československu se zřejmě vlivem klimatu nastoleného prvním prezidentem T. G. Masarykem diktatura neprosadila a operetní pokusy generála Radoly Gajdy stát se československým vůdcem vyzněly nakonec až směšně. Zcela jinak vypadala situace v těsném sousedství republiky – v Německu, což vzbuzovalo obavy nejen u odpovědných činitelů státu, ale i prostých občanů. Adolf Hitler, jenž svojí demagogickou rétorikou získal na svou stranu nikoli nepodstatnou část německy mluvícího obyvatelstva, ať už v Německu samotném či mezi Němci v zahraničí, se totiž příliš netajil tím, že proti „umělému zplozenci Versaillu“, jak němečtí nacionalisté vnímali Československou republiku, chystá útočná opatření vedoucí až k jeho rozbití. Československo, a to je třeba zdůraznit, nebylo ideálním státem. Mělo sice demokratické vnitřní uspořádání, ale i nevyřešené vztahy s menšinami včetně té německé a čechoslovakistická koncepce, vycházející z představy jednoho česko-slovenského národa, mohla fungovat pouze za předpokladu, že by s ní většina Slováků souhlasila – a tak tomu zdaleka nebylo (možná to tak nebylo ani na straně Čechů, odpovídající studie však dosud chybí). Stát založený na dosti vratkých základech a rozlohou průměrně veliký musel spoléhat na alianční zabezpečení a je třeba uznat, že diplomacie Edvarda Beneše, dlouholetého ministra zahraničí Československa, učinila v tomto směru vše, co bylo možné (smlouvy s Francií a Sovětským svazem, „Malá dohoda“ atd.).

Meziválečné Československo bylo ve třicátých letech ve střední Evropě jednou z posledních bašt demokracie a existovala zde i početná skupina lidí, ochotných demokratické hodnoty hájit (platilo to stejně dobře pro Čechy, jako i pro Němce či Slováky). Etablování

Heim ins Reich!

Ukázkou meziválečného německého vnímání „životního prostoru“ může být mapa s názvem „Heim ins Reich!“ (Domů do říše!), nalezená u říšského Němce z Řezna, který se zranil při jízdě na kole mezi Prahou a Plzní dne 4. 9. 1933. Na mapě bylo barevně vyznačeno, kde všude v Evropě sídlí Němci v počtu okolo 30 miliónů. Z mapy vyplývala nejen myšlenka revize mírových smluv, ale i požadavek na sjednocení Němců do jednoho státu. K Německu mělo být připojeno jižní Holandsko, část Belgie, Lucembursko, Alsasko-Lotrinsko, většina Švýcarska, Rakousko, severní část Itálie, část Maďarska a Jugoslávie. Z Československa pak Bratislava a její okolí, pás podél hranic od Břeclavi ke Znojmě, celá jižní Morava, pohraniční pás od Cmuntu (Gmündu) po Cheb (Böhmerwaldgau), celé Deutschböhmen sahající až k Plzni. Dále pohraniční pás až k Liberci, na Moravě tzv. Sudetenland sahající ke Svitavám. Připojeny měly být i jazykové ostrovy v okolí Brna, Jihlavy a Olomouce.

„pořadové kultury“ v Německu, kde stát organizoval nekonečné vojenské přehlídky a z tribun zaznívaly výhrůžky i (většinou plané) nabídky ke smíru, nemohlo přesto v republice, kde Němci tvořili zhruba 23 % obyvatelstva, zůstat bez odezvy. Němečtí demokraté spolupracující s vládou v Praze se ocitli v defenzívě a na jejich místo se dostali protagonisté, jejichž jediným zájmem bylo zničit Československo a spojit se s mocným sousedem. Odpovědí státu mohla být jediné snaha o zlepšení obranyschopnosti, a to za situace, kdy s velkou částí oněch třicetadvaceti procent populace se nedalo z různých důvodů počítat. Sudetoněmecká strana Konrada Henleina už totiž natolik ovládla veřejný prostor menšinových struktur, že to alespoň navenek vypadalo, jako by německá menšina stála jednotně za Hitlerem (a Henleinem, což bylo v podstatě jedno a totéž). Je zajímavé, že propagandou se nechali ovlivnit – a platí to též pro pozdější časy – i mnozí Češi a Slováci.

Určujícím a výchozím materiálem zabývajícím se na československé straně možným konfliktem s Německou říší (tehdy oficiální název Německa) se stala armádní studie z roku 1932, která podala základní obraz o válečném potenciálu „nepřítele“ a současně stanovila období, ve kterém mělo dojít ke krizi ve vzájemných vztazích. Tímto obdobím se měly stát roky 1937–1938. Československo tak mělo na přípravu své obrany zhruba šest let. Současně byly definovány změny, jež bylo zapotřebí vykonat k zvýšení obranyschopnosti. V oblasti branné

legislativy byla přijata řada zákonných opatření a norem. Především byla zřízena Nejvyšší rada obrany státu.¹ Zrušen byl zákon o čtrnáctiměsíční prezenční službě. Služba ve zbraní byla prodloužena na 2 roky. V roce 1935 se poprvé po dlouhé době navýšil vojenský rozpočet, který v předchozích letech, hlavně pod vlivem světové hospodářské krize, setrvale klesal.² Armáda započala svou celkovou modernizaci, zahájena byla výstavba opevnění. Nejdůležitější signál však vyslala politická reprezentace státu v čele s prezidentem Edvardem Benešem (od roku 1935), když veřejně vyslovila svou podporu armádě. Přijetí dalších legislativních norem ke zvýšení obranyschopnosti státu pak díky této podpoře na sebe již nenechalo dlouho čekat. V roce 1935 byl přijat zákon o ochraně a obraně proti leteckým útokům, v roce 1936 obsáhlý zákon o obraně státu,³ ve kterém byla shrnuta veškerá opatření nutná k obraně, tedy za stavu ohrožení bezpečnosti státu a za branné pohotovosti.⁴

Vládním nařízením z 23. října 1936 byla zřízena Stráž obrany státu (SOS) pro zajištění ochrany státních hranic. Posledním z řady důležitých legislativních opatření se stal zákon č. 184/1937 o branné výchově. Po této záplavě zákonů i pod tlakem mezinárodních událostí se pomalu, ale jistě začalo měnit celospolečenské vnímání armády. Z ne příliš chtěné instituce se stala armáda potřebná a životně důležitá.

Německo bylo, pokud jde o vojenské záležitosti, přesto o krok napřed, v neposlední řadě proto, že jeho politická reprezentace v čele s Hitlerem přesně věděla, co chce (revizi hranic v Evropě, zajištění dominance Německa, sjednocení všech Němců v jednom státě). Československý spojenec Francie a francouzský spojenec Velká Británie projevovaly stále více sklony k ústupkům a ochotu akceptovat

1 Legislativně byla zakotvena zákonem č. 131 v roce 1936 (§ 9 – § 17), nicméně její činnost byla zahájena již v roce 1933. Jejím předchůdcem byl Armádní poradní sbor, a to do 1. 12. 1933.

2 Armádní rozpočet byl kromě uvedené skutečnosti poznamenán i vlnou pacifismu, která po skončení první světové války zaplavila celou Evropu (Locarnské úmluvy z roku 1925). Tato vlna vytvořila podmínky pro odzbrojovací konferenci v Ženevě v roce 1927. Výsledná jednání byla nakonec neúspěšná. Místo odzbrojení začal růst neklid v Evropě i ve světě.

3 Zákon 131 ze dne 13. května 1936 o obraně státu, který řešil např. problematiku pracovní povinnosti, povinnosti veřejných a některých jiných zaměstnanců, osobní úkony, věcné prostředky, hospodářskou organizaci a rozpočtové hospodářství, povinnosti registrovaných podniků a podniků důležitých pro obranu státu, zvláštní ustanovení o působení obcí a omezení v oboru radioelektronických zařízení, mimořádná opatření, cenzuru apod.

4 Jeho smyslem bylo zabezpečení co nejrychlejšího přechodu státu z mírového na válečný stav.

„rozumné“ Hitlerovy požadavky. Henleinovi příznivci v Československu se postupně radikalizovali. Anexe Rakouska v březnu 1938, provedená Němci za trpného přihlížení Francie i Velké Británie, dodala Sudetoněmecké straně nové impulzy a značně ztížila možnosti československé obrany, neboť hranici s Německem prodloužila o celý rakouský sektor. Západní část republiky se ocitla v jakémisi obklíčení – kolem Čech a Moravy se na severu, západě a jihu táhlo výhradně německé území. Hitler dal Henleinovi a jeho sudetoněmeckým přátelům jasné instrukce: při jednání s pražskou vládou „žádat vždy tolik, abychom nikdy nemohli být uspokojeni“. Před světem se měly menšinové problémy Československa prezentovat tak, aby vina padla na československou stranu. V tomto ohledu propaganda pracovala fenomenálně. Líčila, jak Češi brání sebeurčovací práva sudetských Němců, přestože se jimi sami oháněli, když vytvářeli československý stát, zveličovala každý přehmat úřadů v pohraničí či konstruovala zcela vymyšlené incidenty. V Berlíně přitom souběžně plánovali, že Čechům, „kteří v tomto prostoru koneckonců nemají co dělat“, upřou jakákoli práva na samostatnou existenci.

Terminus technicus Sudety

V této souvislosti je důležité si ozřejmit význam pojmu Sudety. Výraz „Sudéta Oré“ neboli Sudety pochází z Ptolemaiovy mapy světa z 2. století našeho letopočtu, ve které označuje název pohoří v místech, kde jsou dnešní Krkonoše, Orlické hory a Jeseníky. Ve středověku a raném novověku se používal málo, ale s ohledem na vliv ptolemaiovského obrazu světa v zapomenutí neupadl nikdy. Pro své účely si jej na přelomu 19. a 20. století adaptovala německá národnostní skupina, obývající (především) české pohraničí a sídlící zde od 13./14. století.

České i německé kraje tvořily v minulosti státoprávně vždy jeden celek, ať už se jednalo o Čechy či Moravu (a Slezsko). Archaický pojem „sudetský“ a „Sudety“ se v německém prostředí prosadil ve své době patrně proto, že vystihoval většinou horský či podhorský ráz příhraničních krajů, kde Němci sídlili. Přes němčinu se pak v odpovídajícím odstupu dostal rovněž do češtiny.

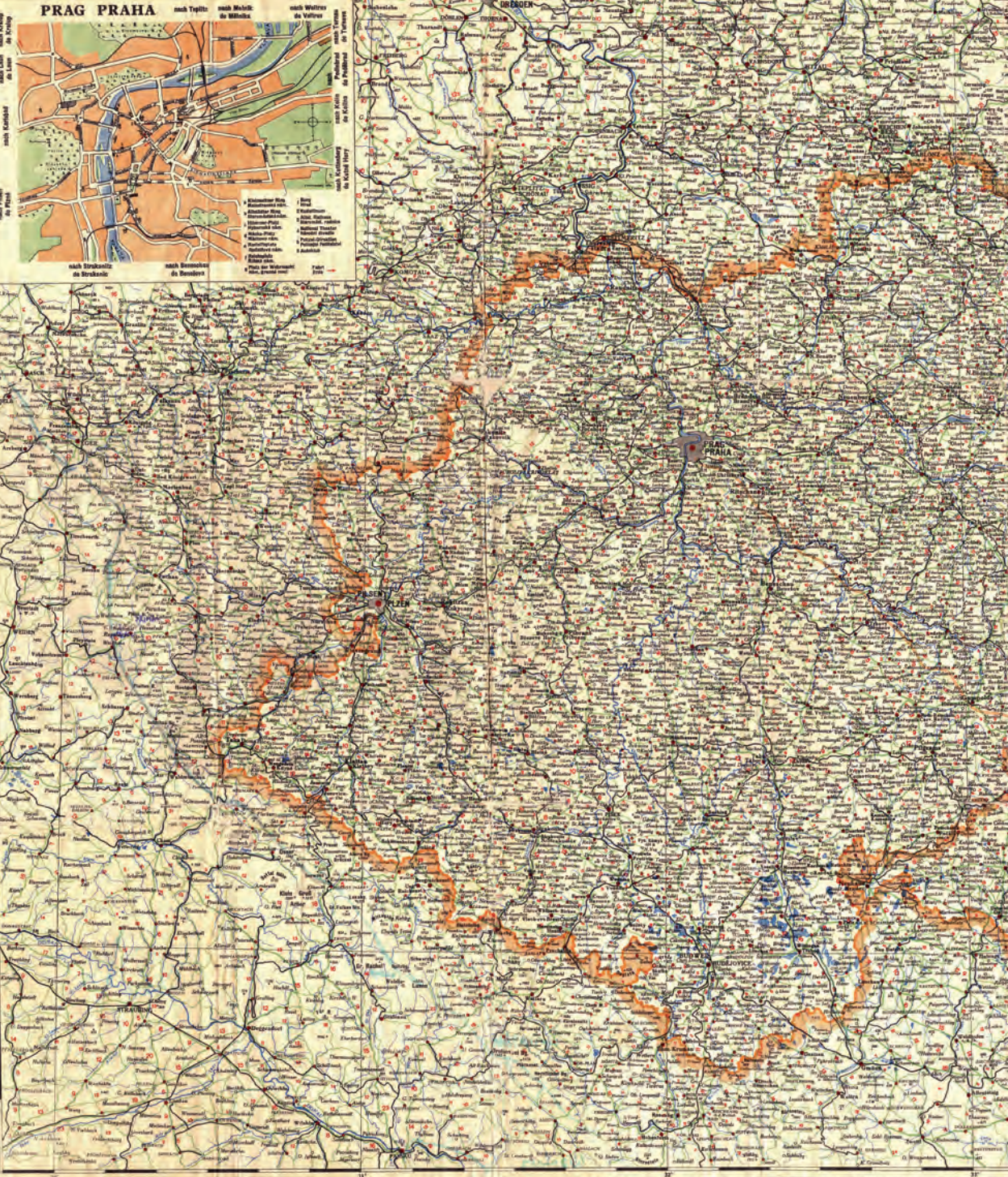

Páteř jednotek československé útočné vozby druhé poloviny 30. let minulého století: lehký tank vzor 35. Celkově bylo pro čs. armádu vyrobeno 298 kusů. Zásadní slabinou stroje byl zimní provoz, respektive startování v zimních podmínkách. (Vojenský ústřední archiv - Vojenský historický archiv Praha)

Další technika čs. útočné vozby. Tančík vzor 33 (vpravo) byl v roce 1938 beznadějně zastaralý. Lehký tank vzor 38 byl sice zaveden do výzbroje, ale vyrobené kusy již přebírali němečtí okupanti. (Milan Jenčík)

Verlag-Nakladatelství EDVARD FASTR, Prag-Praha XVI-2073

Úvod | 19

S. P. I. družstvo čís. 34.

III.

Označení družstva strážce
obraný státu.

G-XI-2 — výběr.

Evid. čís. 408

TAJNÉ!

DOPLŇOVACÍ OKRESNÍ VELITELSTVÍ

Klatovy.

Vili bá led Steininger sot. v zál. 1904, nar. Želebářice,
odv. 1935 č. km. 1794 příslušný do obce Želebářice, polit. okresu Klatovy,
byl vybrán podle čl. 28 předp. G-XI-2.

Mooštin, 25. / 6. 1938.

Střádm. Josef Lang
Podpis vel. družstva.

Ukázka určení za příslušníka SOS.

(SOA Domažlice)

Odznak příslušníků SOS

Stráž obrany státu na stráži československé demokracie

Stráž obrany státu (SOS)

K ustanovení SOS došlo na základě vládního nařízení č. 270/1936 Sb. Základním úkolem SOS byla ochrana neporušitelnosti státního území, dále pak spoluúčast na ochraně veřejného pořádku, klidu a bezpečí. To mělo tvář v tvář Hitlerově „nové kultuře“ v mezinárodních vztazích zásadní význam. Zabezpečování územní celistvosti mělo kromě jiného umožnit mobilizaci a nástup československé armády. Ze služebního hlediska byla stráž podřízena okresním úřadům, konkrétně přednostovi hlavního politického úřadu (případně jeho zástupci), z hlediska výcviku pak ministerstvu vnitra. Pod vojenské velení přecházela v okamžiku vyhlášení ostrahy hranic nebo při jejich napadení. Základní taktickou jednotku tvořilo družstvo o síle 8–13 mužů. Organizační základ jednotlivých družstev SOS se vytvářel z příslušníků četnických a policejních stanic a z oddělení finanční stráže. Proti určení za příslušníka SOS nebylo odvolání.

Vzhledem k nedostatečným počtům příslušníků stráže utvářených z výše uvedených složek se tyto počty doplňovaly vojenskými posilami především ze správního obvodu mateřského okresu. Německé obyvatelstvo v pohraničí se ve většině případů chovalo vůči příslušníkům SOS nepřátelsky. Tím vytvářelo tlak nejen na příslušníky stráže, ale i na jejich rodiny. Na základě těchto zkušeností se po ukončení částečné květnové mobilizace provádělo doplňování jednotek SOS především z řad státně spolehlivých vojáků prezenční služby. A také se dělo maximálně diskrétně. I přes toto opatření

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 77.

Vydána dne 31. října 1936.

Cena: Kč 1.—.

Obsah: (270.—273.) 270. Nařízení o stráží obrany státu. — 271. Nařízení o obmezení obchodu se sazenicemi ovocných a okrasných stromů a keřů a sazenicemi révy. — 272. Vyhláška o zrušení visové povinnosti ve styku s Monakem. — 273. Vyhláška o mezinárodní působnosti obchodní dohody mezi republikou Československou a královstvím Maďarským ze dne 14. června 1935 se závěrečným protokolem z téhož dne.

270.

Vládní nařízení ze dne 23. října 1936 o stráží obrany státu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. I zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, ve znění zákona ze dne 17. června 1936, č. 163 Sb. z. a n.:

§ 1.

(1) Zřizuje se stráž obrany státu (dále jen stráž).

(2) Úkolem stráže je ochrana neporušitelnosti státních hranic a nedotknutelnosti státního území a spolupůsobení při ochraně veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti.

(3) Stráž může být pověřena i prováděním jiných úkolů, souvisejících s úkoly uvedenými v odstavci 2, na příklad též úkolů celní správy. Takové opatření učiní ministerstvo vnitra v dohodě s příslušným ministerstvem.

§ 2.

(1) Stráž je složena

a) z příslušníků četnictva, policejních strážních sborů, obecní stráže bezpečnosti a vojenských osob,

b) z příslušníků finanční stráže a osob majících postavení jiné veřejné stráže, jiných zaměstnanců státu, ústavů, podniků a fondů státních nebo státem spravovaných a zaměstnanců veřejnoprávních korporací, ústavů, podniků a fondů, ať ve služebním poměru veřejnoprávním či soukromoprávním, pokud jsou podle svého služebního poměru určeni k výkonu strážní, policejní nebo podobné služby.

(2) Celkový počet příslušníků stráže určuje ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem národní obrany a ministerstvem financí.

(3) Osoby uvedené v odstavci 1 určuje za příslušníky stráže okresní úřad. Osoby, které nejsou ve státní, zemské neb okresní službě, mohou být určeny za příslušníky stráže jen se svým souhlasem. Osoby vojenské a osoby uvedené v odstavci 1, písm. b) budou určeny za příslušníky stráže v souhlase s orgánem, který určí příslušný státní ústřední úřad. Okresní úřad může příslušníka stráže kdykoliv zprostiti této funkce.

(4) Osoby uvedené v odstavci 1, písm. a) stávají se příslušníky stráže určením podle odstavce 3, osoby uvedené v odstavci 1, písm. b) stávají se příslušníky stráže pro případ potřeby a pro dobu, které stanoví okresní úřad, jakož i pro dobu potřebného výcviku.

(5) Proti opatřením podle odstavců 3 a 4 není žádného opravného prostředku.

§ 3.

(1) Stráž je v příčině služby konané podle tohoto nařízení podřízena politickým (státním policejním) úřadům, v příčině výcviku, vyučování, kázně a kontroly služby svým velitelům (§ 6) a ve všech těchto směrech ministerstvu vnitra.

(2) V případech § 1, odst. 3 náleží řízení služby, patřící do oboru jiného ústředního úřadu než ministerstva vnitra, orgánům, jež určí předpisy vydané podle § 6, odst. 1.

§ 4.

(1) Stráž je vojensky organizována a vyvíjena.

(2) Příslušníci stráže podléhají při výkonu služby podle tohoto nařízení vojenským trest-

byla ale většina příslušníků SOS po likvidaci okleštěné republiky v březnu 1939 vyšetřována německou tajnou policií (gestapem) a část z nich skončila po zapojení se do odbojové činnosti na nacistických popravištích. Velitel 9. praporu SOS Domažlice, podplukovník pěchoty Jaroslav Herkloc, zemřel ve vězeňské nemocnici ve Vratislavi dne 21. srpna 1943.

Činnost jednotek SOS se řídila Organizačním řádem SOS, směrnici pro výcvik, směrnici pro zřizování zátarasů a překážek na komunikacích a především služebním předpisem G-XI-2, první a druhý díl. Tento předpis podléhal přísnému evidování a utajení. Důsledně byl kontrolován a v případě akutního nebezpečí jeho ztráty, vyzrazení nebo zcizení podléhal spalovacímu procesu s následným sepsáním protokolu o jeho provedení. Předpis pro zajištění hranic rozeznával celkem 3 stupně ochrany státních hranic – stálá opatření, ostrahu hranic (O) a kryt hranic (K). Pohotovost jednotkám SOS se vyhlášovala automaticky nebo rozkazem nejvyššího velitelství SOS. Při narušení státních hranic, při nepokojích v pohraničí, při nebezpečí vzniku z prodlení, mohly pohotovost vyhlásit i nižší stupně.

Při nařízení pohotovosti odcházely jednotky SOS na bojová stanoviště bez vojenských posil. Tyto posily po doplnění, vstrojení a vyzbrojení přiváděl na konkrétní bojové stanoviště určený zástupce družstva SOS z mírového stanoviště. Sestava pro vedení boje byla zakreslována do map, stejně jako mírová a bojová stanoviště jednotlivých družstev. V září 1938 byla naprostá většina této dokumentace zlikvidována. Úkol jednotce se vydával ve dvou výtiscích formou rozkazu (jeden výtisk byl založen u jednotky, druhý pak u velitelství praporu). Základem činnosti jednotek byla činnost družstva, maximálně čtyři. Bojová stanoviště družstev SOS představovaly četnické stanice, budovy finanční stráže a stanoviště v terénu. Výpis ze služebního předpisu – vedení boje v pohraničí říká, že polní stráž představuje malý oddíl usazený na vhodném místě s úkolem střežit a pozorovat přidělený úsek a bránit v postupu menších nepřátelských jednotek. Polní stráž se umísťovaly ve vzdálenostech na dva a více kilometrů od sebe. Ve dne se stráž

Velitel 9. praporu SOS Domažlice
podplukovník pěchoty Jaroslav Herkloc.
(SOA Horšovský Týn)

Smluvená znamení pro spojení s letcem.

1./ Signály dávané terči /: ze země:/ při spojení s letcem:

Číslice	Terče	V ý z n a m
1		Jsem na místě v dotyku s nepřítelem.
2		Jsem na místě mimo dotyk s nepřítelem.
3		Ustupuji.
4		Nepřítel má útočnou vzbuzbu.
5		Mám nedostatek střeliva.

2./ Signály raketami: a./ dávané letcem:

Kde jste ? /: výzva k vyložení terčů:/... bílá s 1 světlicí
 Rozumím zelená s 1 světlicí.
 Nepřátelské nebezpečí /: shromažďování, útok
 protiútok:/ hrozí ze směru, kterým letím.....fialový dým.
 Terén nad kterým letím zdá se volný
 neb jen slabě obsazen nepřítelem..... bílá s chvostem.
 Slyšte moji radiotelegrafní zprávuzlutý dým.

b/ Dávané orgány stráže :

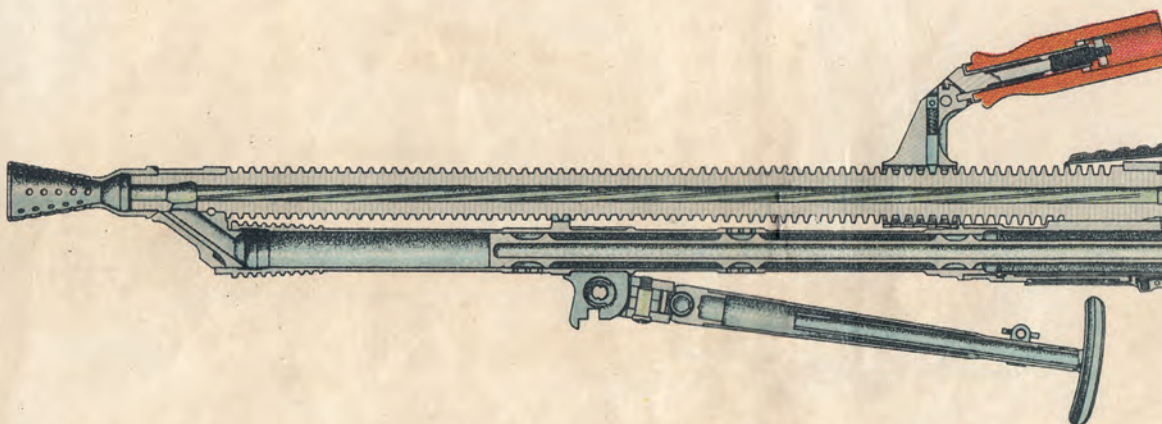
- Nepřítel útočí / vyjimečně pokud bude k dispozici
děl.také:žádáme děl.palbu/.....červená s 1 světlicí
- Ustupujeme.....zelená s 1 světlicí
- Vlastní děl. střílí na nás.....bílá s chvostem
/ s 1 světlicí /

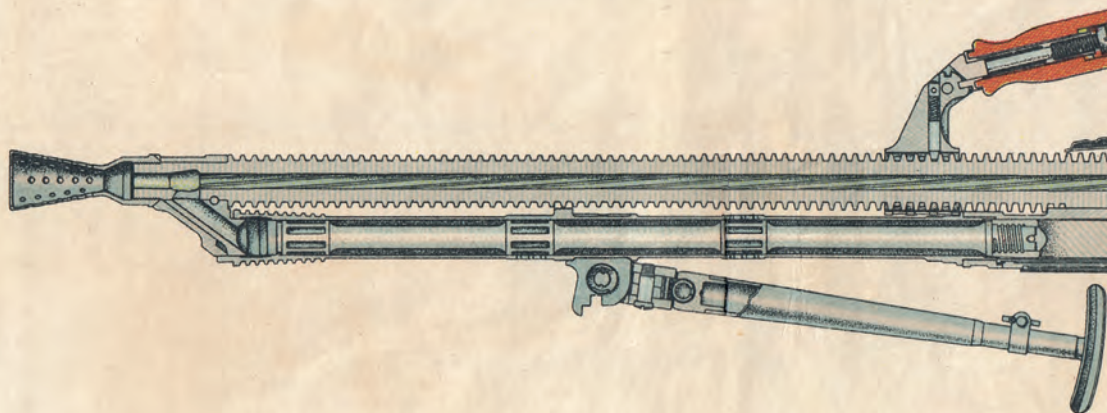
Lehký kulomet vzor 26, hlavní zdroj palebné síly družstev SOS. (Milan Jenčík)

nacházela na vyvýšených místech, v noci pak na cestách. Zajištění stanoviště se provádělo do všech směrů. Obsluze lehkého kulometu bylo uloženo si vybudovat jedno až dvě záměnná postavení. Před stanoviště polní stráže se umisťoval nástražný drát s plechovkami. Stanoviště polní stráže mělo zůstat, pokud to jen bylo trochu možné, utajeno. Budované zátarasy měly být pod palbou polní stráže. Doporučeno bylo budování klamných postavení. V obraně proti nepřátelské útočné vozbě (tankům) mělo být využito zátarasů a průbojného střeliva. Doporučeno bylo mířit na věže, střílny a průzory. Obecně však obrana proti nepřátelské útočné vozbě nebyla jednotkami SOS cvičena. Zajímavý byl způsob spojení s letectvem za využití signalizačních terčů a světlic.

Základní výzbroj příslušníků SOS představovaly služební zbraně, především puška vz. 24 nebo 33, tři ruční granáty na osobu, ocelová přilba vz. 32, bodák v pochvě, 120 nábojů na pušku. Dále bylo pro družstvo SOS předpokládáno 1200 nábojů pro lehký kulomet vzor 26 (ve službě se velmi osvědčil), třicet nábojů do osvětlovací pistole, dva signalizační terče pro spojení s letectvem, dávky potravin, plynové masky, výstrojní vybavení (v dřívějším názvosloví strůj), jízdní kolo apod. Počty výzbroje a výstroje se uzpůsobovaly složení a potřebám jednotlivých družstev SOS.

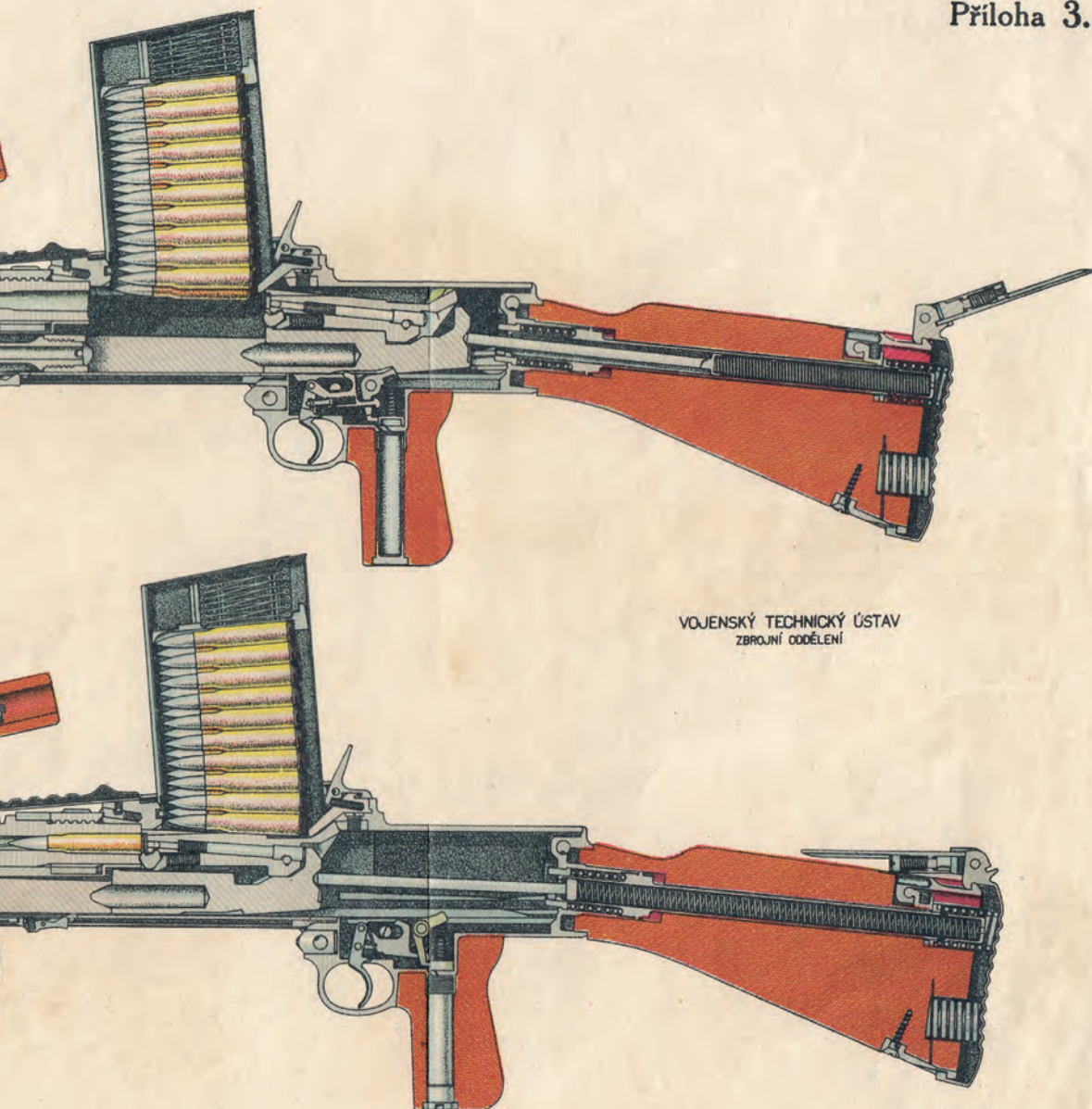

Podélný řez kulometem vz. 26.

Řez lehkým kulometem vz. 26. (Archiv redakce)

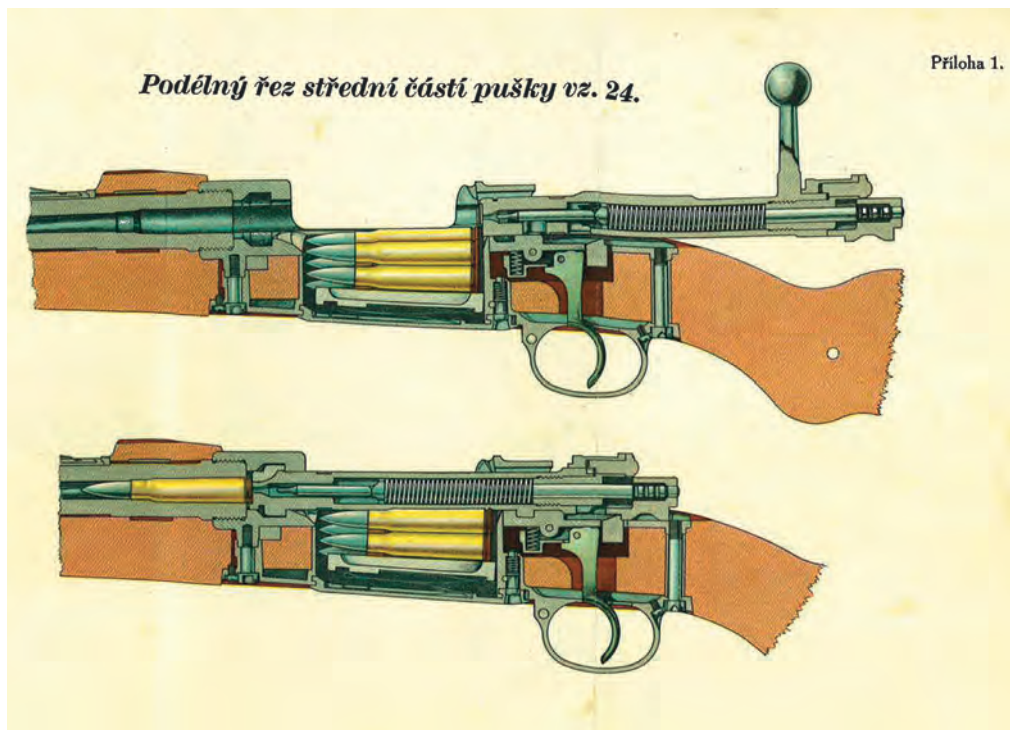
Příloha 3.

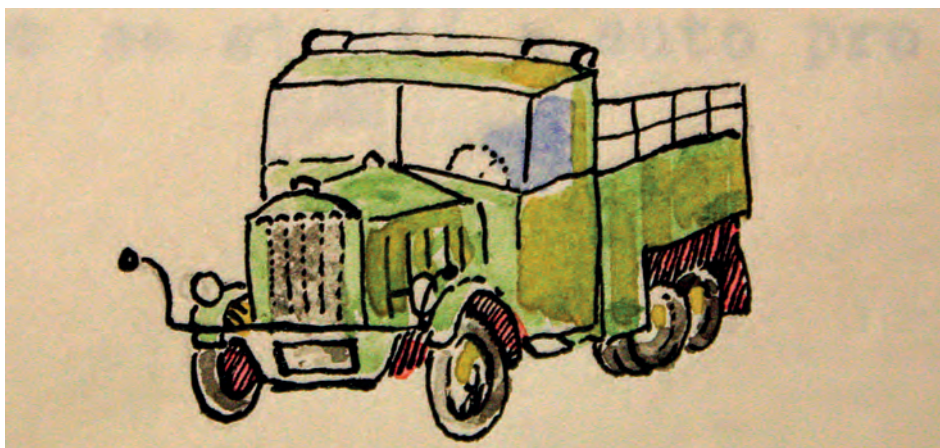
VOJENSKÝ TECHNICKÝ ÚSTAV
ZBROJNÍ ODĚLENÍ

Puška vzor 24. (Moravský zemský archiv v Brně)

Částečný řez puškou vzor 24. (Rezina)

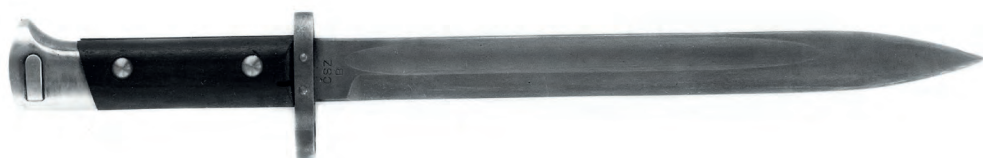

Dobové vyobrazení tříosého nákladního automobilu Praga RV pro cca 15 osob. V důvěrném plukovním rozkazu č. 7 dragounského pluku 4 ze dne 14. března 1938 se kromě jiného píše: „U nákladního automobilu se objevují tyto závady – praskání rámů (na levém podélníku) v místech pod převodovou skříní a nad konzolou zadního pera. Dále pak předčasné opotřebení válců zaviněné špatnou a neodbornou obsluhou vozidla.“ (Vojenský ústřední archiv – Vojenský historický archiv Praha)

Puška vz. 33 na dobových fotografiích. (Vojenský ústřední archiv - Vojenský historický archiv Praha)

Bodák pro pušku vz. 33 na dobových
fotografiích. (Vojenský ústřední
archiv - Vojenský historický archiv
Praha)

Nepsanými hvězdami Bahen 2018 se stala vozidla reprezentující čs. útočnou vozbu, jak se v meziválečném Československu oficiálně říkalo obrněné technice. Tři její zástupci na snímku se ovšem ve skutečnosti nemohla takto potkat, protože lehký tank vzor 38 (zcela vzadu) přišel již pozdě. Posloužil hlavně Němcům při útoku na Západ, v menší míře pak při vpádu do Sovětského svazu

v červnu 1941. Válku dosloužil v druhosledových jednotkách a v týlové službě. Na „správné straně“ se uplatnil během Slovenského národního povstání v roce 1944. Po skončení války a vyřazení z výzbroje čs. armády byl používán jako tahač v dolech především na severu Čech. Torzo podvozku jednoho z takovýchto tahačů lze vidět i v muzeu v Rokycanech. (Milan Jenčík)